

arabisk stam, som uppstälde de första trupperna af detta slag; nu betecknar namnet alla slags trupper, som bära samma uniform som de ursprungliga zouaverna.

Vända vi oss till de skandinaviska källorna, så finna vi där det egendomliga förhållandet med ordet *væringjar* (sing. äldre *væringr*, yngre, men allmänare *væringi*), att detta ord, som genom sin form bevisar sig vara rent nordiskt, till sin betydelse är halft utländskt, i det att det blott brukas till att beteckna de nordbor, som tjänte i den grekiska hären, och lika litet användes om nordborna i allmänhet som om några andra trupper i Konstantinopel. I Håkon Hårdabreds saga t. ex. omtalas (kap. 21) *væringarna* tydligen såsom skilda från frankerna och flamländarna, hvilka intogo ungefär samma ställning i den grekiska hären. Ordet kan icke hafva erhållit denna betydelse i Norden; det måste hafva kommit hit tillbaka med nordbor, som vistats i Konstantinopel. Endast på helt få ställen finna vi ordet *væringar* brukadt i betydelsen af nordbor i allmänhet. Detta är i synnerhet fallet i den jämförelsevis unga Thidreks saga (från omkr. 1250), och efter dess föredöme i Völsunga saga; men då vissa omständigheter i den förra sagan bevisa, att dess författare hade förbindelser i Ryssland, i synnerhet som åtskilliga ortförhållanden i detta land uppenbarligen äro honom mycket väl bekanta, så är det sannolikt, att det egendomliga bruk af ordet *væringjar*, som förekommer i denna saga, utgör en efterlikning af betydelsen af det ryska *varjag*, vare sig författaren velat visa sin lärdom eller han verkligen fann detta bruk praktiskt. Denna betydelse är annars i Norden okänd.

Om vi lägga samman allt hvad här blifvit yttradt om bruket af ordet *væringar*, synes det oss vara stäldt utom allt tvifvel, att detta ord bland Österns folk städse hade en geografisk eller etnografisk betydelse, och att Skandinavien innebyggare, särskildt svenskarna, därmed betecknades. Men om så är, då hafva grekerna utan tvifvel erhållit detta namn